

# Jak jsem si hrál s ohněm

Alena a Ondřej Fischerovi

Ahoj děti, dneska jsem se rozhodl podělit se s vámi o jeden příběh z mého mládí. Hodně jsem přemýšlel, jestli vám ho mám říct, ale věřím, rodiče se nakonec nebudou zlobit, pač vy to určitě nebudete brát jako návod na zajímavé pokusy, zvláště, když zjistíte, jak jsem dopadl já.

To vám bylo tak. Jako kluk jsem měl hrozně rád oheň. Miloval jsem táboráky, a vždycky u ohniště šťoural klackem, vrtal, posunoval polínka a tak dále. To proto mi nová šušťáková bunda vydržela vždycky jen do léta do tábora na Jívové, pak se bunda s četnými propáleninami od žhavých jisker vyhazovala, takže jsme je pak vlastně ani už radši nekupovali. A protože plápolající plamínky jsou tak fascinující, tak lákavé, tak zajímavé, jak ony dělají to teplo a světlo a proč ho dělají a jak to funguje, nedaly mi pokoj a musel jsem je pořádně prozkoumat.

Jako jeden z prvních pokusů jsem zkoušel na táboře zapalovat různé klacky, myslím jako z různých stromů, dubu, buku, javoru, smrku a tak dále, a zkoušel jsem, které vydrží hořet nejdéle. Tehdy jsem neměl ještě hodinky, tak jsem vymyslel jinou formu měření. Obcházel jsem na noční hlídce s hořícím klackem tábor sledoval, kam až dojdu. Zvláště dobrá byla smolou nasáklá borovicová větev. S tou jsem obešel celý tábor až za chatu, kde mě větev, potvora jedna zákeřná, překvapila tím, že se doutnajícím oharkem na konci náhle ulomil a spadl do suchého jehličí a listí za jírovskou chatou. Vzniklý požár jsem uhasil poměrně záhy a s přehledem a nic si z toho nedělal. Vždyť chybami se člověk učí, že? Nééé? Ale joooo, jenomže řadě lidí jedna chyba k poučení nestačí a v tom byl právě i můj problém.

Pak nám ve škole přinesl pan učitel chemie ukázat kus síry, který ukořistil na jedné sopce v Itálii. Ten vám byl! Voněl sírou a ohněm!! Sopky miluju!!! Nedokázal jsem pochopit, že někteří spolužáci říkali fuj, co je to za smrad. Učili jsme se, že síra hoří, a já si chtěl zapálit kousek sopky doma. A chtěl a chtěl a chtěl. Navíc se prý spalováním síry dá vyrobit kyselina, a to mě moc zajímalo, tu jsem taky chtěl, konkrétně na chemické pokusy. Vyžebrał jsem, a to doslova, od pana učitele kousek síry, doma sestrojil důmyslnou soustavu trubek, a v vypůjčené kádince obřadně síru zapálil..... Jenže i nejlepší plán může ztroskotat na drobné chyby, a tou byl nedokonale utěsněný spoj mezi špulkami od niti, sloužícími jako vodící trubky. Sirná pára tudy unikala, kyselina nebyla žádná, zato byl plný dům strašného smradu od látky zvané oxid siřičitý, SO<sub>2</sub>, ten vzorec si budu pamatovat už celý život, já děsně dostal, teda jenom slovně, a muselo se celý den větrat, což bylo na pendrek, protože byla zima a doma jsme museli chodit v bundě.

Vynechám teď radši z bezpečnostních důvodů část, kde se dá získat spousta střelného prachu a které domácí chemikálie a kosmetika dávají nejlepší výbušné směsi a jak vyrobit výbušnou parou poháněný domácí vrhač hořících špejlí na sousedovu střechu, jen podotknu, že láhev od tatarky, a vlastně jakákoli skleněná lahev je naprosto nevhodná !!!! pro tyto pokusy, protože se mi výbuchem roztrhla a před letícími, jako břitva ostrými skleněnými střepy mě zachránila jen to, že mě Bůh chránil, i když jsem mu to svou hloupostí značně ztěžoval. Myslíte si, že jsem se poučil?

Ne, kdepak. Pořád jsem bral Boží ochranu jako samozřejmost a nic jsem nedal na rady rodičů, že si nemám hrát s ohněm. Vždyť já jsem přece opatrný a vím co dělám, neeee? No, myslel jsem si to taky. Až jednou... četli jsme si doma příběh z Matoušova evangelia o družičkách, jak měly zapálené lampy naplněné olejem a usnuly. Když se probudily, lampy už dohasínaly a tak dále. Znáte ten příběh? Jestli ne, určitě si ho přečtěte! Já si z něj ovšem vzal docela jiné poučení, než příběh obsahuje ve skutečnosti. Mě hrozně zaujal ten olej na svícení. Jaký olej to asi byl? A jak dlouho dokáže takový olej hořet? To se musí prozkoumat a vyzkoušet. Proto jsem nenápadně sebral v kuchyni vršek od minerálky, takový ten šroubovací, do něj nalil olej a se zápalkami se vypařil na zahradu. Klekl jsem si za studnu, aby mě nebylo z okna vidět, a zapálil. A hodinky a měřil jsem. Olej hořel náramně, ono to fakt asi funguje, jsem si říkal. Hořel minutu, dvě, tři, pořád krásně, a tu najednou koukám, že se plastový uzávěr začíná kroutit, jakoby tát a šup, než jsem se nadechl, roztekl se a hořící olej se vylil do trávy! Jejda! Jednal jsem bleskurychle a střelhlbitě, popadl poblíž stojící konev, ve které naštěstí bylo dost vody, a vylil na oheň. A co se stalo? Víte? No přece olej plave na vodě! Mě to jaksi v té chvíli nedošlo, a tak oheň místo jednoho místa najednou hořel mi pod nohama, na botách, kolem mě, zelená tráva se škvířila, čmoudila, děs a běs, to vám povídám. Abych to nenatahoval: nakonec se mi podařilo oheň zadupat uhasit, ovšem ohořelou travu jsem musel ostříhat nůžkami, aby si ji rodiče nevšimli.

Teprve tehdy jsem si uvědomil, že oni ti rodiče měli pravdu a nebylo to bezdůvodné, když mi zakazovali hrát si se zápalkami a ohněm. Kdo si myslí, že se mu nemůže s ohněm nic stát, že je dost šikovný a chytrý a opatrný, tak se mýlí. Já si to taky myslel, ale ona vám tu jistotu dříve či později nějaká neočekávaná věc pokazí. A nemáte zaručeno, že vyvážete se zdravou kůží jako já tehdy. Stejně tak je to i s jinými věcmi, které rodiče zakazují a my si myslíme, že je to zbytečné nebo přehnaně opatrné, jako například skákání do vody, kterou neznáte, kouřením, pivem, nebo taky některé počítačové hry. Navíc si myslím, že ani Pán Bůh z toho radost neměl. Vždyť ono je dost hloupé prosit někoho každé ráno o ochranu a přitom dělat vědomě věci, které jsou nebezpečné. Jak mě má Pán Bůh chránit, když vědomě oslova zahrávám s ohněm. Přesto to udělal a já jsem mu za to vděčný. Určitě ale budete se mnou souhlasit, že je lepší štěstí nepokoušet. Proto budu rád, když se poučíte z mých chyb a nebudete je opakovat! Nemuselo by to dopadnout tak dobře jako u mě! Tak to je ode mě vše a můžete mi namalovat nějaký obrázek, jak si hraji s ohněm anebo jak jsem pak dopadl:-)